

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Reisen til Korsør

Citation: Baggesen, Jens: "Reisen til Korsør", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903, s. 18.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid58184/facsimile.pdf> (tilgået 23. juni 2021)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Reisen til Korsør.

Til Samme.

Trolleborg.

Jeg i mit forrige hastfulde Brev
 Min Ankomst her til Trolleborg Dem skrev,
 I lette Vers — maaskee kun alt for lette!
 Men af! jeg har paa denne flyvet om
 Et Stunder til, en Pidsk i Nafften mig at slette,
 End sige til min krumme Stil at rette;
 Hver Tanke gaar deri aldeles, som den kom,
 Og kommer, som den gaar. Det er en egen Maadel
 Men, sødeste Mama! hver har jo sin,
 Det er nu min;
 Tag den til Naade!
 Giv ingen Uegreife derover Rum;
 Erindre Dem den frihed, De mig skænkte
 Sengang for alle, til at være — dum
 Paa min Maneer, i Prosa som i Vers,
 I Snak og Sang, i Alvor og i Skerts,
 Og tænke selv, som om jeg aldrig tænkte
 Paa noget Verdens Publicum.

Jeg troelig hin Tilladelse benytter,
 Og i et Brev til Dem især
 (Skjøndt Deres jeg har meer end Verdens Bifald kjær)
 Mig for al kunstig flid og Meie lykter.

Men — hvad jeg vilde sige? sidste Gang
 Jeg Deien hjemnte fra til dette Tryllested
 Uddeles oversprang;
 Jeg altsaa her i kort Enfoldighed
 Vil nu fortælle Dem den giorte Reise.

fra Dem jeg maatte, som De veed,
 Selvsamme Aften, førend Sol gif ned,
 Til Pustervigs Udødelige desse.
 Der blev jeg Timen een, vel to,
 Og tænkte blot paa Dem, i Snak om Cicero.
 Derfra jeg sket til den bekiendte Stue,
 Hvor eene med sin Datter jeg fandt frue,
 Som gav mig Thee og Tvebat, mens min Mand
 Omspævede bestandig Deres Haand;
 (Men sødeste Mama! gaar ikke hen,
 Og sig den gode Kone det igjen,
 At, mens jeg Tungen løbe lod med hende,
 Jeg Tanken løbe lod med Dem!)
 Derfra jeg end, skjøndt sildig, maatte rende
 Ud til den edle, sjeldne Stjernemand,
 Hvis Visdom, Blidhed, Godhed og forstant
 Jeg aldrig ofte nok lovsyngte kan.
 Der jeg i tredje Timer glente Jorden,
 Og al dens Kurumer, Gield, og Gigt, og Torden.
 Beruust af denne Lethe gif jeg hjem,
 Sov ind, og drømte sødeligt om Dem.

Om Morgenen derpaa jeg tog min Hat,
 Og ilte til min Reisekammerat,
 Der mageligen paa en Sæk med Havre
 Bag Kudsten i en Art af Karre sad,
 forspændt af toende Kriffer, blinde, mavre,
 Bovelamme, halte, smaae — jeg need ei hvad.
 Det prægtigste blandt alle Kiøretøier

Mig ikke havde kunnet giort saa glad
Som dette, der mig syntes skabt til Løier;
Særdels Kudsken, som jeg gierne gad
Beskrive Dem, ifald jeg ret forstod det,
Og Tiden kun tillod det.
Men af! jeg har tilovers kun et Blad.

Vi rullede altsaa, fort, til den bekendte Stad,
Berømt af Kildevand og af Antiquiteter,
Hvor Maddiker af fordums Majesteter
faaer Mad;
Der spiste vi, skjøndt ikke saa fornemt
Som Demene, dog got. Vi fik det siden sient.
Vi æltsvælted gennem vilde Skove,
Ved Skin af Stjerner, ikke nær saa nemt,
Som man sig havde kunnet love
Uf en i Tøveir giennemæltet Veig
Uf Dei;
Thi Hovedpuden selv i Diævelens Afkove
Er ikke blødere, end denne var.
Jeg Hjulspor oftere dog skuet har;
Men aldrig en i mine Lives Dage
Saae jeg til slige Hjulspor Mage:
Jordbunden de saa dybt igiennemissar,
Uf (for den rene Sandhed Dem at siige)
Jeg svimled, ved i Furen ned at siige.
Ved meer og meer at stirre, blev jeg vaer,
Uf der var ogsaa Stjerner neden under,
Og ganske bitte Been, som een og anden Gang
Nu flytted sig, nu stod paa Skrævs, nu sprang.
Jeg holdt det dengang for et uforklarligt Under;
Men nu, jeg viligen paa Phænomenet grunder,
Jeg finder Tingen soleklar:
Det Antipoder været har.

Vi efter mangt et Stød, og mangen Sorg,
For Arm og Been, og hvad sig let lar knække
Paa sig en Dei, i slige Spor, at brække,
Kom endelig til Løvenborg —
Hvor Kloffen eet i velopredte Senge
Vi vore Kroppe sandt for got at slænge.
Men troe mig, saa forkuust og nat jeg var,
Var jeg dog ingen Nar,
Uf fore strag. Til Dem og denrestide
Jeg mig begav i Tanker — o Veninde!
Min venstabsfulde Siæl en bedre Hnise har
I vaagne Timers Tænksom paa Dem,
End i den sødeste, den bedste Slummer. —

Jeg vaagnede, da Dægtren raabte fem,
Og fandt med Sludsen, til min store Kummer,
Uf jeg paa ingen Sofa laae;
Og slattede deraf, jeg maatte være
Paa noget andet Sted end det, hvorpaa
Jeg nyder al min Roe, min Fryd, min Ære.
Jeg bad en Morgenben, og den bestod deri:
„Gud sødeste Mania for Kummer frie!“

Paa Løvenborg jeg leved got for Resten.
Dets Dronning er just een af dem
Blandt Jordens Engle, som omtrykker næsten
Dens mærke fængselhul til lyse Manders Hjem,
Skjøndt hendes Alders Sol alt synker ned mod Vesten.
Desuden findes i det samme Huus
En lille hvid og vakker Musemuus,
Som holder meget af mig stakkels Paus,
fordi hun meener, jeg gjør bedre Vers end Præsten.

Om Aftenen vi derfra foer
Til Soer;

fra Soer til Slagelse, hvor jeg mig havde lovet
Et Gienfyn af det Musehul, hvori
Min første Ungdom ofred til de Ni;
Men hvor for denne Gang blev sovet.
Den næste Dag jeg blev i Hovedet lidt ar,
Og i mit Hierte selv, ved Synet af Korsør!

Der er dog noget eget, som ei Navne
formaaer at nævne, ved de fødestavne —
Jeg neppe fæstningen i Diet sit,
Og Kirken, før igiennem Hiertets Aarer
En hellig Gysen foer; en Dug af Taarer
Dnthyllede mit barnligglade Blis,
Men ei med Mærke — med en farvet Skimmer,
Regnbuens Stær i Skyen lig,
Naar Solen i dens Draaber speiler sig.
Min Siæl henflød i denne milde Glimmer;
Jeg stak, jeg smilede, jeg græd, jeg bad. —
Et kælent, saligt, sødt jeg veed ei hvad,
Der ligner, troer jeg, Himmeriges Rige,
Betog mig, som en stille salig Død,
Hvori min Ungdoms vilde Liv bortflød,
Imens min spæde Barndoms stille Dage
Blev i Ustyldighedens Glænds tilbage —
Og med en Fryd, som BARNET kun kan smage,
Jeg sad i Tanken paa min Moders Skød.
O! hvilket Dieblis! — Tilgiv, at atter
Jeg stræber at indtrylle mig deri!
Men gode, fromme, Dydens, Himlens Datter,
O! Deres Skyldrie skienne Siæl vist fatter
Dets hele himmelske Magie!
Thi hvad er vel den vilde Fryd, som daarer —
O! hvad er Glæden, som ei skænder Taarer —
Hvad er den Dørgivnes skingre Latter —
Imod det stille Tryllerie,

Som dyskede min Siæl i dette Sværmerie?
Det eene lønede min hele Vandring;
Men af! det er forbi, forbi, forbi —

Jeg slutter her. Thi nu er al Forandring
Af Tønen, jeg engang er kommen i,
Umuelig. Skriv mig snart! Det er mit sidste,
Mit Hiertes sidste Suk. O! hvis De vidste,
Hvor nær jeg er mit gamle Mulerie! — — —
Snart er og Glæden her forbi, forbi, forbi.